

Resulullah s.a.v.'e sevgi nasıl oluşur (Sahabeler ve günümüz)

"Rabbişrahli sadri ve yessirli emri. Vahlul ukdeten min lisani yefkahu kavli." (Taha Suresi, 25-28)

Essalatü vesselamü aleyke ya Resulullah. Essalatü vesselamü aleyke ya Habiballah. Essalatü vesselamü aleyke ya Nebiyallah. Allahümme salli ve sellim ala seyyidina Adem'e, ve seyyidina İdris'e, ve seyyidina Nuh'a, ve seyyidina Hud'a, ve seyyidina Salih'e, ve seyyidina İbrahim'e, ve seyyidina Lut'a, ve seyyidina İsmail'e, ve seyyidina İshak, ve seyyidina Yakup, ve seyyidina Yusuf, ve seyyidina Eyyub, ve seyyidina Şuayb, ve seyyidina Musa, ve seyyidina Harun, ve seyyidina Zülkifl, ve seyyidina Davud, ve seyyidina Süleyman, ve seyyidina İlyas, ve seyyidina Elyas, ve seyyidina Yunus, ve seyyidina Zekeriya, ve seyyidina Yahya, ve seyyidina İsa, ve seyyidina ve senedina ve Mevlana Muhammedin Mustafa sallallahu aleyhi vesellem.

Bugün inşallah sizlere Resulullah sallallahu aleyhi vesellem sevgisi nasıl oluşur, bununla ilgili ruhun hatırlayışı, nefsin çözülüşü, sahabe idraki ve günümüzdeki bu imtihanla ilgili bilgiler vermeye çalışacağız. İnşallah Rabbim bu konuda yardımcı olur. Rabbimin merhameti ve izniyle inşallah dersimizi başarıyla vermiş oluruz.

Açılışımızda şöyle bir şey yapacağız, niyetimizi daha doğrusu tazeleyeceğiz: **"Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir."** (Fatiha Suresi, 2) O Allah ki bizi yoktan var etti. **"Karanlıktan nura çıkardı"** (Bakara Suresi, 257), kalplerimizi imanla şereflendirdi. Salat ve selam, alemlere rahmet olarak gönderilen, insanlığa yolu gösteren, kalplere merhameti öğreten O'nun habibi Efendimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi vesellem'in üzerine olsun.

Kardeşlerim, açıkçası bu bir ders değil. Çünkü ders akla bilgi yükler. Biz bugün akli bilgiyle doldurmak için değil, kalbi hakikatle yüzleştirmek için buradayız. Bu bir vaaz da değil. Bu bir hatırlatma çağrısı. Unutulan bir gerçeğin, tozlanmış bir sevdanın, ihmal edilmiş bir bağlılığın yeniden hatırlanması için buradayız inşallah. Bugün burada akli ikna etmeye değil, ruhu uyandırmaya niyet ettik inşallah. Çünkü akıl ikna olabilir ama ikna olan akıl her zaman harekete geçmez. Fakat uyanan ruh insanı değiştirir, hayatı değiştirir, yolu değiştirir.

Ve şunu en baştan bilerek konuşuyoruz: Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi öğrenilmez. Bu bir kitapla öğrenilmez, bir ders halkasında öğrenilmez veya bir tanımla da öğrenilmez. Aynı zamanda ezberlenmez. Cümle cümle akılda da tutulmaz. Notlara yazılarak da taşınmaz. Nitekim ispat da edilmez. Sözle, sloganla, gür sesle bu şekilde de ispat edemeyiz. Çünkü Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi aklın meselesi değil, kalbin meselesidir. O'nun sevgisi ancak ve ancak hatırlanır. Fıtratın derinliklerinden hatırlanır. Ruhun yaratılış anından hatırlanır. Kalbin "Ben O'nu tanıyorum" dediği yerden hatırlanır.

Bazen bir salavatta hatırlarız, bazen bir ahlak imtihanında hatırlarız. Bazen bir sabır anında hatırlarız, bazen de bir merhamet eşliğinde hatırlarız. Ve hatırlanan bu sevgi insanı olduğu yerde bırakmaz. İşte bugün burada toplanma sebebimizin esasında budur. Yani bir şey öğretmek değil, eski bir hakikati uyandırmak. Sahabenin kalbinde diri olan, asırlar geçse de eskimeyen, bugün bizim kalbimize de yeniden düşmesi gereken o büyük sevgiyi hatırlamak için buradayız.

Şimdi bu sebeple sevgi nedir, bununla ilgili biraz açıklamalarda bulunmak istiyorum. Sevgi bir duygu değildir yalnızca. Bir hoşlanma, bir yakınlık, bir alışkanlık da değildir. Sevgi ruhun yön bulmasıdır. Ruh kendisine benzeyene meyleder. Kendisinde olanı tanır. Kendi hakikatini, kendi menşeyini hisseder. Buyüzden gerçek sevgi sonradan icat edilmez. Gerçek sevgi ancak ve ancak hatırlanır.

Ve bu sevgi nasıl oluşur? Aslında bu sevgi oluşmaz. Sevgi örtülüdür. Nefis perdeleriyle örtülüdür, gafletle örtülüdür, maalesef dünya meşgalesiyle örtülüdür. İnsan sevmeyi öğrenmez. Perdeleri kaldırdıkça sevgi açığa çıkar. Burayı tekrar edeyim: İnsan sevmeyi öğrenmez. Perdelerimizi kaldırdıkça sevgi açığa çıkar. Bir perde kalkar, kalp hafifler. Bir perde daha kalkar, ruh nefes alır. Ve bir perde daha kalkar ve insan şunu fark eder: "Ben bunu hep biliyordum." Esasında en son vardığımız nokta budur.

Şimdi bizim bu perdelerle ilgili, nefsin mertebeleri ve sevgi perdeleriyle ilgili biraz açıklamalarda bulunacağız inşallah. Nefis sevginin düşmanı değildir esasında. Nefis sevginin perdesidir. Her mertebe sevgiye açılan bir kapıdır. Ama kapının önünde bir örtü var.

Nefs-i Emmare: Bu mertebede sevgi vardır amatatsızdır. İnsan sever gibi yapar, anmak ister, dile getirir ama hal dağınıktır. Dil anar, kalp dağınıktır. Zihin bilir ama beden ağırdır. Bilgi vardır ama yüksektir, maalesef kalbe inmemiştir. Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi bile burada tam tecelli edemez maalesef. Çünkü nefis O'nu bile kendine göre ister. Kendi beklentisine göre, konforuna göre, anlayışına göre... Bu hal günah değildir, bu hal hamlıktır. Çocukluk gibidir. Sever ama taşıyamaz. Ama salavatterk edilmezse, muhabbet inkar edilmezse, perde de inşallah çatlamaya başlar.

Nefs-i Levvame: İşte burada hasret başlar. İnsan kendinden rahatsız olur. "Ben böyle olmak istemiyorum" der. Ama ne istediğini de tam olarak bilemez. Bu mertebede insan kendi haline itiraz eder. Kalp huzursuzdur ama bu huzursuzluk yıkım değil, uyanıştır aslında. Bu mertebede Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi sızı olarak hissedilir. Bir yanma gibi, bir eksiklik gibi. Ruh hatırlar. "Ben O'nunla beraberdim, muhabbet pınarının ilk damlası buradadır" der. Azdır ama gerçektir.

Nefs-i Mülhime'de ise burada sevgi bilgi olmaktan çıkar, çekim olur. Kalp kendiliğinden yönelir. İnsan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i savunmak ister ama sertleşmez. Anlatmak ister ama kelimeler yetmez. Çünkü burada ruh büyümeye başlamıştır ve idrak gelir. Seven sevdiğini sevdirebilir. "Rabbim sevdiğini bize sevdirmiştir." Bu mertebede insan sevgiyi taşımaya başlar ama sahiplenmez.

Nefs-i Mutmainne: Burada ayrılık çözülüyor. Kalp sakinleşiyor, telaş azalıyor. Zorlamalar bitiyor inşallah. Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi artık bir duygu değil, hal oluyor. Sabır oluyor, edep, merhamet oluyor. İnsan fark etmeden O'nun ahlakına yaklaşıyor Allah'ın izniyle.

Radiye ve Madiye: Burada sevgi artık merkezdir. Nefis razıdır, ruh hakimdir. İnsan itiraz etmez, şikayet etmez, kıyas etmez. Çünkü artık kalp bilir ki; her tatta O'nunla olmak, her nefeste O'nu hissetmek ister. İşte bu da sevgide kemaldır.

Fena ve Beka: Fena yok olmak değildir, fena silinmek değildir. Fena kaybolmak hiç değildir. Fena aslında benliğin susmasıdır. İnsanın "ben" demeyi bırakmasıdır. Haklı çıkma arzusunun geri çekilmesidir. Kendini merkeze koymaktan vazgeçmesidir. Ben susunca ne oluyor? Muhammedi ahlak konuşuyor. Artık söz nefsin sözleri değildir. Artık tavır alışkanlıkların ürünü değildir. Kalpten gelen hal, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in ahlakına benzemeye başlar. Öfke gelir ama tutunamaz. Çünkü kalpte tutunacak bir "ben" kalmamıştır. Kırgınlık doğar ama barınamaz. Çünkü kalp darılmayı bırakmıştır artık. İnsan hala insandır, hala hisseder ama hisler artık hükmetmez. Fena iradesiz olmak değildir, kişiliğin hakikate teslimidir. Beka, fenadan sonra verilen ilahi bir hediyedir. İnsan bu hali kendi gücüyle alamaz. Fena bir yürüyüştür, beka da bir ikramdır. Kul yok olmaz; Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisiyle yaşar. İnsan silinmez, aksine gerçek kimliğini bulur. Benlik susmuştur ama ruh konuşmaktadır. Artık kul kendisi için

değil, hakikat için yaşar. Beka halinde Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi bir hal değil, varoluş biçimi olur. İnsan düşünmez "şimdi O'nu seveyim" diye; insan yaşar, "Ben O'nun ahlakıyla yürüyorum" der.

Ruh sever, nefis ister, kalp de imtihan olur. Ruh sever çünkü ruh sevmeyi sonradan öğrenmez, severek yaratılmıştır. Ruh sever çünkü ruh sevmeyi öğrenmez, çünkü severek yaratılmıştır. Ruh yaratılışında yalnız değildir. Ruh **"Bezm-i Elest"** te **"Bela"** (Araf Suresi, 172) dediğinde o sevgi ile dedi. Tanıdığı bir sese cevap verdi, bildik bir çağrıya yöneldi. Bu yüzden ruhun sevgisi arayış değildir, hatırlayıştır.

Nefis ister. Çünkü nefsin dili sevgi değil, sahip olma arzusudur. Nefis tutmak ister, kontrol etmek ister, kendine çevirmek ister. Paylaşmak değil, kendinde toplamak ister. Nefis sevgiyi tanımaz, sevgiyi isteğe çevirir. Muhabbeti hazla karıştırır. Yakınlığı menfaatle ölçer. Kalp ise ikisinin arasında imtihan olur. Ruhun çağrısını da duyar, nefsin fısıltısını da. Kalp bazen ruha meyleder, bazen nefsin ağırlığında ezilir. Kalp karar verilen yerdir. İnsanın bütün yolculuğu nefsin istemesinden ruhun sevmesine doğru yürüyen bir yolculuktur aslında. Bu yolculuk dışarıdan içeriye değil, içeriden hakikate doğrudur. İnsan sahip olmaktan vazgeçtikçe sevmeyi öğrenmez, sevmeyi hatırlar. Bu yolculuğun merkezinde ise Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi vardır. Çünkü O'nun sevgisi nefsin isteyeceği bir sevgi değil. O sevgi menfaat taşımaz, karşılık beklemez, sahip olmak istemez. O sevgi ruhun dilidir.

Bezm-i Elest'te ve unutulmuş yakınlıkla ilgili bir bahsimiz olacak inşallah. Ruh Bezm-i Elest'te Resulullah sallallahu aleyhi vesellem ile beraberdi. Bu beraberlik yan yana durmak değildi. Aynı mekanda bulunmak da değildi. Bu beraberlik aynı hakikate yönelmekti. Aynı nurla çağrılmaktı. Orada zaman yoktur, önce ve sonra yoktur. Başlangıç ve bitiş de yoktur. Orada mesafe yoktur. Yakınlık uzaklıkla ölçülmez. Bir adım, bir bakış, bir yolculuk gerekmez. Orada "ben" ve "sen" ayrımı da yoktur. Çünkü benlik henüz örtülmemiştir. Ruh kendini Rabbinin huzurunda tanır. Ayrı bir varlık iddiası taşımaz. Ayrılık bedenle başlar. Beden zamanın içine girer, mekanın ağırlığını taşır, sınırlarla çevrilir. Ama ayrılık hakikat değildir. Ayrılık ruhun değil, idrakin daralmasıdır. Ruh ayrılmamıştır, ruh kopmamıştır, ruh uzak düşmemiştir. Sadece insan hissetmeyi unutmuştur. Bu yüzden Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi bazen sebepsiz gelir. Bir sebep ararsın, bulamazsın ama kalp hareketlenmiştir. Bir salavat duyarsın, içeri bir sızı kaplar. Bu sızı hasretin dilidir. Bir siyer okursun, kalbin daralır ama tatlı bir daralma olur. Bu daralma acı değildir, bu daralma kalbin genişlemeye hazırlanmasıdır. Bu haller ruhun hafızasının uyanmaya başladığı anlardır. İnsan o an şunu söyleyemez belki ama ruh bilir: "Ben O'nu tanıyorum." Bu acı değildir, yoksunluk değildir, boşluk hiç değildir. Bu hatırlayışın ilk titreşimidir inşallah.

Sahabede Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in Sevgisi

Bu noktada sevgi söz olmaktan çıkar; hal olur, nefes olur, yürüyüş olur. Sahabedeki o muazzam sevgi gökten bir anda inen bir yıldırım değildi. Bir tohumun çatlaması, fidanın boy atması ve nihayetinde bir çınarın toprağı kucaklaması gibi safha safha gerçekleşti. Onlar kainatın en zarif nakışını, kalplerini şu dört basamakla işlediler:

1. **Hayret ve Mıknatısiyet:** Yani gözden kalbe akan sel gibi bir durumdu. Sahabe için her şey bir bakış ile başladı. Allah dostları der ki: "Göz kalbin casusudur." Sahabe O'nun yüzüne baktığında bir beşer değil, Allah'ın yeryüzündeki en berrak aynasını gördü. Oluşum Abdullah bin Selam gibi hakikat arayıcıları O'nun yüzünü görür görmez, "Bu yüzde yalan yok" demişlerdi. Ondaki yumuşaklık, düşmanına bile dua eden o engin şefkat, sahabenin kalbindeki ego kalesini yıktı. Hissedişte ise düşün ki; herkesin birbirini

çıkar için sevdiği bir dünyada, karşında sadece "Allah" dediği için her şeyini feda eden, sana senden daha şefkatli davranan bir nur var. Bu saf güzellik kalbi bir mıknatıs gibi kendine çekti.

2. **İnsibağ:** Yani O'nun boyasıyla boyanma. Sevgi bir süre sonra hayranlıktan taklide dönüştü. Ama bu taklit kuru bir kurallar silsilesi değildi. Allah dostlarının tabiriyle insibağ, yani boyasına boyanmaktı. Bu durumla ilgili işleyiş; sahabe, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem nasıl su içiyorsa öyle su içti. Nasıl yürüyorsa öyle yürüdü. Mesela Abdullah radiyallahu anh Hacerü'l-Esved'i öperken şöyle diyordu: "Biliyorum sen bir taşsın ama Resulullah'ın seni öptüğünü görmeseydim seni öpmezdim." Bununla ilgili nakış da şöyle; artık nakşediyor kalplere inşallah. Bu evrede sevgi bir alışkanlık haline geldi. Kalp her an "O olsa ne yapardı?" sorusuyla meşgul olmaya başladı. Artık damarlarda akan kan değil, O'nun sünnetinin heyecanıydı.
3. **Feda ve Fena:** Kendi varlığından vazgeçiş. İşte burası sevginin "aşk" ismini aldığı ve iliklere işlediği makamdır. Artık "ben" yoktur, sadece "O" vardır. En etkileyici sahne Hazreti Ebubekir... Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem vefat ettiğinde sahabe şoka girmişken, Ebubekir radiyallahu anh o meşhur teselliye verdi. Ama "kendi içine dön bak", Efendimizin hastalığı arttığında Ebubekir'in rengi O'ndan daha çok solmuştu. Çünkü o, Efendimizde fani olmuştu. Onun için yaşamak sadece O'na hizmet etmektir. Sevgi artık bir duygu değil, bir reflekstir. Oklar atıldığında Talha bin Ubeydullah'ın elini siper edip parmakları koparken bile arkasına bakıp "Ya Resulullah iyisiniz değil mi?" diye sorması, aşkın biyolojiye galip gelmesidir. Acıyı hissetmemeleriydi. Çünkü acı çeken nefisleri, O'nun aşkından yanıp kül olmuştu.
4. **Beka ve Vuslat:** Aşkın mühürlenmesi. Bu son basamakta Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem fiziksel olarak yanlarından ayrılabilir, O'nun sevgisi kalplerinde sönmez bir güneş olarak kaldı. Bunun en büyük örneklerinden biri şüphesiz Hazreti Bilal'di. Bilal-i Habeşi... Aşkın sadece dille söylenecek bir söz değil, bedelle ödenecek bir ahit olduğunu tüm kainata ilan eden o büyük aşk... Onun hikayesi bir kölenin zincirlerinden kurtuluşu değil, bir kalbin kainatın sultanına esir oluşunun destanıdır. Bilal'in gönlüne bu sevgi henüz Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'i doya doya görmeden düştü. Ümeyye bin Halef onu kızgın kumların üzerine yatırıp göğsüne dev kayalar koyduğunda, Bilal'in dudaklarından dökülen "**Ehad, Ehad**" (Allah birdir) nidası aslında gizli bir aşkın ilanıydı. Allah dostları der ki: Bilal o kayanın ağırlığını hissetmiyordu, çünkü kalbinde taşıdığı Muhammedi muhabbet o kayadan daha ağır ve daha tatlıydı. O acı çekerken aslında sevgilisinin davasını sayıklıyordu. İşkence bittiğinde vücudu yara içindeydi ama ruhu Efendimizin yanına uçmuştu bile. İşte sevginin ilk basamağı, sevgili uğruna çekilen acıyı bal eylemekti.

Şimdi vuslatın zirvesi, müezzin-i Resulullah... Medine'ye hicret edildiğinde Hazreti Bilal artık O'nun sesiydi sallallahu aleyhi vesellem. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemona "Kalk ya Bilal, bizi ferahlat" derdi. Hazreti Bilal minareye değil, aşkın kürsüsüne çıkardı. O "**Eşhedü enne Muhammeden Resulullah**" dediğinde Medine sokaklarında yaprak kımıldamazdı. Çünkü Hazreti Bilal bu kelimeyi söylerken parmağıyla Hücre-i Saadet'i, yani Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in evini işaret eder ve gözleri Efendimizin cemaliyle buluşurdu. Onun için ezan, sevgiliyle kavuşma vaktinin ilanıydı. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Refik-i Ala'ya yürüdüğünde Bilal'in dünyası karardı. Efendimizin vefatından sonra ezan okunması istendiğinde, o meşhur cümlelerin ortasında boğazı düğümlezip "Muhammeden Resulullah" diyemedi.

"Ben O'nun olmadığı bir şehirde, O'nun ismini bu sokaklara nasıl haykırıyorum? Her köşe başında O'nu ararım, bulamayınca ölüyorum." dedi ve Medine'yi terk etti. Şam'ın sessizliğine gömüldü, yıllarca ezan okumadı. Çünkü o sesin muhatabı artık dünyada yoktu.

Yıllar sonra rüyasında Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i gördü. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem mahzun bir çehre ile: "Bizi ziyaret etmeyecek misin ey Bilal?" buyurdu. Bilal kan ter içinde uyandı, devesine bindi ve günlerce yol katederek Medine'ye geldi. Gece yarısı Mescid-i Nebevi'ye girdiğinde, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in torunları Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin onu gördüler ve yalvardılar: "Ne olur dedemizin zamanındaki gibi bir kez ezan oku."

Bilal kıramadı. Sabah namazı vakti geldiğinde, Medine'nin o derin sessizliğini Bilal'in yanık sesi böldü: "Allahu Ekber!" Halk yataklarından fırladı. "Eşhedü en la ilahe illallah" dediğinde şehir çalkalandı. Sıra o can yakan cümleye geldiğinde, "Eşhedü enne Muhammeden Resulullah" dediği an; Medine'de kadın, erkek, genç, yaşlı herkes sokaklara döküldü. İnsanlar ağlayarak birbirlerine soruyorlardı: "Resulullah geri mi geldi?" Hazreti Bilal daha fazla devam edemedi, dizlerinin üzerine çöktü. İşte aşkın mühürlenmesi budur; sesin bile sahibine ait olması...

Hazreti Ömer'in Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e olan sevgisi, teslimiyetin aşka dönüşme hikayesidir. Diğer sahabelerin çoğu O'nu yumuşak huylarıyla baştan severken, Ömer Radiyallahu Anh önce O'na düşman olmuş, ancak hakikatin heybetine çarpınca o sert kalbi bir mum gibi erimişti. Allah dostları, Hazreti Ömer'in sevgisini şu üç evrede anlatırlar:

Birincisi; darbeden gelen muhabbet, kalbin fethine dönmüştür. Ömer, elinde kılıcıyla Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'i öldürmeye giderken aslında kendi nefsinin öleceğinden habersizdi. Kız kardeşinin evinde Kur'an-ı Kerim, **"Ta-Ha. Biz, bu Kur'an'ı sana güçlük çekesin diye indirmedik."** (Taha Suresi, 1-2) ayetlerinin manasıyla, o muazzam sedayla karşılaştığı anda kalbi sarsıldı. Huzura çıktığında Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem onun yakasından tutup: "Müslüman ol ya Ömer!" dediğinde, o an Ömer'in ruhunda bir fırtına koptu. O sert mizaçlı adam, kainatın en zarif insanının karşısında diz çöktü. Ömer Radiyallahu Anh, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in karşısındaki o muazzam heybeti ve nuru görünce; o güne kadar taptığı her şeyin bir hiç olduğunu daha net bir şekilde anladı. Aşk onda bir teslimiyet olarak başladı.

İkincisi; "Seni nefsimden bile çok seviyorum" makamıdır. Hazreti Ömer Radiyallahu Anh'ın sevgisi dürüst bir sevgiydi. Bir gün Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in elini tuttu ve samimiyetle: "Ya Resulullah! Seni canım hariç her şeyden daha çok seviyorum." dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ona dönerek: "Hayır ya Ömer! Beni nefsimden de çok sevmedikçe tam iman etmiş olamazsın." buyurdu. Ömer Radiyallahu Anh bir an durdu, kalbini yokladı, o anki manevi tecelli ile: "Vallahi ya Resulullah, şu an seni nefsimden de çok seviyorum." diyerek yemin etti. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem gülümsedi: "İşte şimdi oldu ya Ömer, şimdi oldu..." dedi. Bu olay gösterir ki Ömer'in sevgisi adım adım inşa edildi. Kendi varlığını, O'nun varlığının altında eritti. O günden sonra Ömer artık kendi aklıyla değil, O'nun kalbiyle düşünmeye başladı.

Üçüncüsü; hasır izindeki gözyaşıdır. Hazreti Ömer bir gün Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in odasına girdi. Baktı ki Allah'ın Resulü bir hasırın üzerine uyumuş, hasırın lifleri mübarek teninde iz bırakmıştı. Odada bir parça kuru ekmek ve bir su kabından başka hiçbir şey yoktu. Dünyaya diz çöktüren o sert Ömer, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem: "Niçin ağlıyorsun ya Ömer?" deyince; Hazreti Ömer Radiyallahu Anh da: "Ya Resulullah! Kisralar, Kayserler saraylarda kuş tüyü yataklarda uyurken; sen bu hasırın üzerinde mi yatıyorsun? Sen Allah'ın elçisisin." dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem: "Dünya onların, ahiretin ise bizim olmasına razı değil misin?" buyurunca, Ömer'in kalbi o fakirlikteki zenginliğe, o tevazuda ki

yüceliğe aşık oldu. Ömer Radyallahu Anh, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in bu dünyadan ne kadar vazgeçmiş olduğunu görünce, O'na olan hayranlığı bir tutkuya dönüştü.

Vefat günü inkar eden aşk... Ömer Radyallahu Anh o kadar çok sevmiştir ki Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem vefat ettiğinde bu gerçeği kabullenemedi. Kılıcını çekip: "Kim Muhammed öldü derse kafasını uçururum!" diye bağırdı. Allah dostları bu hali şöyle açıklar: Ömer'in aklı gitmişti. Çünkü onun dünyadaki tek dayanağı, yaşama sebebi O idi. Güneşin batışını değil, yok oluşunu sanmıştı. Ancak Hazreti Ebubekir onu teskin ettiğinde Ömer olduğu yere yığılıp kaldı; sanki bacalarının ferî çekilmişti.

Kabri saadetteki sessiz dost... Halifeliği döneminde bile hep o günleri özledi. Bir gün Mescid-i Nebevi'de ağlayarak dolaşırken dediler ki: "Ya Ömer neden bu kadar kederlisin?" Dedi ki: "Ben O'nun gülüşünü özledim, O'nun 'Ya Ömer' deyişini özledim." Hatta vefat ederken tek bir vasiyeti vardı: Hazreti Ayşe'den izin alarak Sevgilisi'nin yanına gömülmek istiyordu. O'nun derdi ne makamdı ne şandı; O'nun tek bir derdi vardı, ebediyette de Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in yanı başında olmaktı.

Hazreti Ömer bize şunu öğretir: Sevgi, disiplin ve dürüstlikle başlar, tam bir teslimiyetle sona erer. Eğer sen de hayata karşı Ömer gibi sertsen veya zorlanıyorsan; Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in şefkat hasırına başını koymayı hayal et. Ömer'in o hasır başında ağladığı gibi, sen de O'nun mütevazı ve nurlu hayatını düşündüğünde içindeki bir sızı hissediyor musun? İşte o sızı, Ömer'in kalbindeki o büyük aşkın sönmeyen bir mirasıdır.

Hazreti Ali Radyallahu Anh için Resulullah sallallahu aleyhi vesellem sevgisi bir tercih değildi, bir yaratılış meselesiydi. Diğer sahabeler O'nu sonradan bulmuşken, Ali gözünü O'nun kucağında açmış, ilk O'nu görmüş, ilk O'nun nefesini solumuştur. Hazreti Ali'nin sevgisi, nurun nura olan tutkusu olarak tanımlanır. Bu sevginin kalbe işleyişi basamakları ise şöyledir:

Ali Radyallahu Anh, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in terbiyesinde yetişti. Daha çocukken Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in her hareketini, her bakışını bir ayna gibi ruhuna kopyaladı. O'nun sevgisi bir sarmaşığın ağacı sarması gibi doğal ve kopmaz bir bağla başladı. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem namaz kılarken çocuk yaşındaki Ali O'nu izler ve: "Bu ne muazzam bir güzelliştir ki kainatın sahibiyle konuşuyor" derdi. O, önce O'nun ahlakına, sonra davasına aşık oldu.

Hicret gecesi; müşrikler her bir kabilede bir suikastçı seçmiş, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in evini kuşatmışlardı. O yatağa giren ölümü göze almıştı. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Ali'ye: "Yatağıma yatar mısın ya Ali?" buyurduğunda, Hazreti Ali Radyallahu Anh bir an bile tereddüt etmeden yatağa girdi. O gece Hazreti Ali Radyallahu Anh o yatağa sadece uyumak için değil, sevdiği uğruna can vermek için girdi. Kılıçların parıltısını duyarken, Sevgili'nin, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in kurtuluşu için kendi canını kurbanlık bir kuzu gibi sundu. Aşk, sevdiğim yaşasın diye kendi varlığından vazgeçmektir. Allah dostları der ki: Ali o gece yatakta değil, aşkın kucağında uyudu. Bu yüzden kılıçlar ona dokunamadı.

İlim ve sır kapısı... Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurdu ki: "Ben ilmin şehriyim, Ali ise kapısıdır." Hazreti Ali, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'i sadece bedenlen değil, ruhen ve ilmen de sevdi. O'nun her sözünü bir inci gibi kalbine dizdi. Hazreti Ali Radyallahu Anh için sevgi, sevgilinin bildiğini bilmek, onun hissettiğini hissetmektir. Bir gün dedi ki: "Eğer perde kalksa, yani gaybı görsem, yakınlığım artmazdı. Çünkü O, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in nurunda her şeyi zaten görüyordu."

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Ali'yi kendine o kadar yakın tuttu ki: "Sen bendensin, ben de sendenim." buyurdu. Hazreti Ali Radiyallahu Anh için bu cümle dünyadaki tüm rütbelerin üzerindeydi. Hayber'de kale kapısını tek eliyle söküp atan o devasa gücün kaynağı kasları değil, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'in ona ettiği nazar ve kalbindeki o sarsılmaz aşktı. Hazreti Ali Radiyallahu Anh "Zülfikar"ı sallarken aslında sevgilinin iradesini temsil ediyordu.

En acı sahnelerden biri de Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem vefat ettiğinde, O'nun mübarek naaşını yıkama şerefi Hazreti Ali'ye nasip oldu. Hazreti Ali Radiyallahu Anh yıkarken hıçkırıklarla şöyle diyordu: "Anam babam sana feda olsun Ya Resulullah. Sağlığında da temizdin, vefatında da tertemizsin. Öyle bir koku bırakıp gidiyorsun ki cihan bu kokuyu bir daha duyamayacak." Suyu dökerken elleri titriyor, sanki kendi canını yıkıyormuş gibi hissediyordu. O günden sonra Hazreti Ali Radiyallahu Anh bir daha asla eskisi gibi gülmedi. Dünyayı sadece bir emanet ve vuslat yolu olarak gördü.

Hazreti Ali'den kalbine kalan miras ise... Bununla ilgili bir Allah dostunun şöyle bir deyişi var: "Hazreti Ali gibi sevmek, sevgilinin davasını kendi canından aziz bilmektir." Hazreti Ali'nin sevgisi bize şunu fısıldar aslında: "Gerçek aşk sadakattir. Ölümün gölgesinde bile 'O' diyebilmektir." Şimdi kalbine şu soruyu nakşet (kendim ve dahi sizler için söylüyorum): Sevdiğim için neler feda edebilirim? Hazreti Ali gibi canımı mı, yoksa en azından nefsimin bir arzusunu mu feda ederim?

Şimdi inşallah sevgiyi kalbe perçinleyen diğer sahabelerle ilgili de bir söyleşimiz olacak. Hazreti Zeyd bin Desinne... Mekkeli müşrikler onu idam etmek üzereyken sordular: "Şuan senin yerinde Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) olmasını, senin ise ailenle evinde oturmanı ister miydin?" Zeyd ölümü ensesinde hissederken öyle bir cevap verdi ki tarihin akışı durdu: "Vallahi ben evimde rahat otururken Muhammed sallallahu aleyhi vesellem'in ayağına Medine'de bir dikenin batmasına bile gönlüm razı olmaz." Ebu Süfyan hayretle: "Ben insanlar içinde Muhammed sallallahu aleyhi vesellem'in ashabının onu sevdiği kadar kimsenin kimseyi sevdiğini görmedim" demiştir.

Şimdi inşallah günümüzde Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi nasıl oluşur, bununla ilgili devam edeceğiz. Ancak bundan önce "Görmeden Sevenlerin Makamı"yla alakalı bir söyleşimiz olacak inşallah.

Resulullah sallallahu aleyhi vesellem şöyle buyuruyor: "Beni görmeden iman eden kardeşlerimi özledim." Aslında bu söz sadece bir müjde değil, bu söz bir yakınlık ilanıdır ve bu söz bize söylenmiştir. Biz O'nu görmedik. Sesini duymadık. Yürüyüşüne de şahit olmadık. Ama kalbimiz O'nu tanıdı. Çünkü sevgi gözle başlamaz; sevgi idrakin açılmasıyla başlar. Görmeden sevmek eksik değildir. Eksik olan sadece duyuların şahitliğidir. Ama idrakle sevmek kemaldır. Çünkü bu sevgi şartlara bağlı değildir, görüntüye bağlı değil, zamana da bağlı değildir. Bu sevgi ruhun hafızasına bağlıdır. Sahabe gördü, ama görmeden sevmek başka bir makamdır. Bu makamda insan O'nu hayal etmez, bu makamda insan O'nu hisseder. Ve Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i özleyen bir kalp asla ve asla O'na uzak değildir.

Günümüzde Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi nasıl yaşanır? Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi bugün bir duygu gösterisiyle değil, bir hayat disipliniyle yaşanır. Sahabe O'nu çok andığı için değil, O'nunla aynı ahlakta durduğu için sevdi. Bugün de ölçü aynıdır. Zaman değişti, imtihan değişti ama sevginin dili değişmedi.

- Hazreti Ebubekir Radiyallahu Anh gibi sessiz sadakatle sevmek: Hazreti Ebubekir Radiyallahu Anh, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i savunmak için bağırmadı, sadece yanında durdu. Bugün bu sevgi; gösterişsiz dindarlık, kimse görmezken de doğru

kalmak, menfaat gelince yön değiştirmemek şeklinde yaşanır. Bugün Ebubekir olmak; doğruyu alkış varken de, yalnızken de terk etmemektir.

- Hazreti Ömer Radyallahu Anh gibi gücü edeple terbiye etmek: Hazreti Ömer güçlüydü ama Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in yanında sesini kısırdı. Bugün bu sevgi; haklıyken incitmemek, güç varken merhameti terk etmemek, eleştirirken adaleti aşmamak şeklinde yaşanır. Bugün Ömer olmak; doğruyu savunurken kalp kırmamaktır.
- Hazreti Osman Radyallahu Anh gibi haya ile sevmek: Hazreti Osman, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i yüksek sesle değil, derin bir edep ile sevdi. Bugün bu sevgi; gözü, dili, kalbi korumak, her şeyi paylaşmamak, mahremiyeti muhafaza etmektir. Yani bugün Osman olmak, sevdiğini teşhir etmeden sevmektir.
- Hazreti Ali Radyallahu Anh gibi cesaretle ama benliksiz sevmek: Hazreti Ali, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in yatağına yattığında ölümlü düşünmedi. Çünkü sevgide "ben" kalmaz. Bugün bu sevgi; Hak için bedel ödemeye hazır olmak, konfor bozulunca kaçmamak, inandığını zor zamanında terk etmemek şeklinde yaşanır. Bugün Ali olmak; korku geldiğinde sevgiyi öne almaktır.
- Hazreti Bilal Radyallahu Anh gibi acı içinde sadakatle korumak: Bilal işkence altında "Ehad" dedi. Resulullah sallallahu aleyhi vesellem vefat edince ezan okuyamadı. Bugün bu sevgi; inancı zor zamanlarda bırakmamak, acı gelince yön değiştirmemek, sabırla sevmektir. Bugün Bilal olmak; canın yanarken de inancını satmamaktır.

Esasında bugün sevginin pratik karşılığı, bugün Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi; tartışma kazanmak değil, ahlak korumaktır. Bağırmak değil, sabretmektir. Herkese cevap vermemek, kalbi diri tutmaktır. Salavatı alışkanlık değil, O'na, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e yönelik kılmaktır.

Esasında bugün idrak edeceğimiz nokta şudur: Bugün sahabe olmak mümkün değil, ama sahabe ahlakıyla yaşamak mümkündür. Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisi bugün; diline dikkat edenin dilinde, kul hakkından titreyenin kalbinde, gürültüden kaçanın sessizliğinde, merhameti terk etmeyeninin duruşunda yaşar. Ve belki de bu çağda Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i en çok sevenler; en az konuşan ama en çok benzeyenlerdir.

Seyyidimizden:

Meşhur bir kelam var, diyor ki: **"Kişi sevdiğine benzer."** Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmeye başladığı, niyet ettiği zaman Allah-u Teala onda bir hüccet yapar. Bir insan niyet etse, dese ki: "Ya Rabbel alemin, ben Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmeye niyet ettim" derse, Rabbil alemin onda bir hüccet yaratır. Çünkü Muhammed sallallahu aleyhi vesellem bütün yaratılışın İksir-i Azamıdır. Kim onunla Allah Azze ve Celle'ye yönelirse, Allah-u Teala'nın Rahman ve Rahim esmalarının tecelliyatı bütün kapılarını o kişiye açar.

Bir insan derse ki: "Ya Rabbel alemin, ben niyet ettim senin için Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmeye, ona benzemeye, halimi onunla hallendirmeye ve onun yolunda sadakatle yürümeye niyet ettim" derse; Rabbil alemin Azze ve Celle dünyada ve ahirette, Rahman ve Rahim olan bütün esmalarını o kulun üzerine tecelli ettirir. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e benzeme yolculuğına çıkarsa -çünkü onu sevmiştir, sevmeye niyet etmiştir- Rabbil alemin bilse de bilmese de o kişi, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'den bir huy ona ihsan eder. O huy, o kişinin cenneti olur.

Niyet ettik Ya Rabbel alemin; niyet ettim senin rızan için Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmeye. Çünkü kalbe sevgi imzasını nakşeden Allah Azze ve Celle'dir. Ama buna talipli olmadığı müddetçe bu ihsan olmaz. Biz de niyet ettik Rabbil alemin'e, dedik: "Ya Rabbel alemin... Biz biliyoruz aklımız diyor ki sen Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'den uzaksın. Biz biliyoruz ki sen Hakimsin, Kerimsin, kudret sahibisin, uzağı yakın eylersin. Ya Rabbel alemin kalbimiz diyor ki; ben Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seviyorum. Sen kalbin sahibisin, kalp senin makamın ve senin elindedir Ya Rabbel alemin. Sen hiç ölmeyen, ruhumuzun kaynağı olan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i muhakkak bizim ruhumuza tanış edersin, kalbimize tanış edersin. Ya Rabbel alemin, sen eğer kalbe sevgi vermezsen biz sevmeyi bilemeyiz."

O yüzden insan Allah-u Teala'ya münacaat eder. Çünkü Resulullah sallallahu aleyhi vesellem alemde yaratılan en özel insan, en güzel insan ve Allah-u Teala'ya aşık olan Habibullah'tır. Ancak sevgiden nasibi olan insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevebilir. Sevgiden nasibi olan merhametli insan ancak Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevebilir. Ama Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmenin ilk şartı; Allah-u Teala'dan onu sevmek için izin istemek, ruhsat istemek ve o sevginin hakkını vermek için Allah-u Teala'dan yardım dilemektir.

Çünkü bu sevgi az sevgisi değil, kadın sevgisi değil, mal sevgisi değil, hiçbir sevgi değil... Bu sevgi kendisi için bütün alemin yaratıldığı ve Allah Azze ve Celle'nin nazar edince hoşnut olduğu ve bu hoşnutlukla alemin her güzelliğe ihsan ettiği Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi vesellem'dir. O sebeple biz Allah Resulünü severken vallahi edebe dikkat edeceğiz, adaba dikkat edeceğiz. Haddi aşmamaya çok gayret edeceğiz. Çünkü bu sevdiğimiz bir şeye benzemez. O yüzden Allah Resulünü sevmekte her zaman diyoruz: "Ya Rabbel alemin sen bize yardım et." Çünkü onu sevmekte biz haddi aşarsak her şeyi kırmış oluruz, her şeyi bozmuş oluruz. Her düzen bozulur; ruhun düzeni bozulur, kalbin düzeni bozulur, aklın düzeni bozulur.

O yüzden bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmeye yoluna girdiği zaman önce ona edep lazım, sonra haya lazımdır. Bu ikisini hiç bırakmamak şartıyla Allah Azze ve Celle'den Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmeyi dilerse ve bu dilemekte o kadar çok ısrar edersen ki... Ve bu ısrarda: "Allahümme salli ala seyyidina Muhammed. Ya Muhammed, ben seni sevmek istiyorum, ben seni sevmeye talipliyim. Ne olur senin sevginde beni kabul et. Ya Rabbel alemin, Hazreti Ali radiyallahu anhu bu işte kefil kılıyorum, bu işte sebep kılıyorum. İki şehidin; Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin'i ben bu işe kefil kılıyorum, sebep kılıyorum ey arşın ve arzın sahibi olan Allah-u Teala... Ne olur beni Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisine layık gör. O sevgiyi kalbimde aç, o sevgiyi aklımda aç, o sevgiyi zerremde aç, o sevgiyi ruhuma işle Ya Rabbel alemin."

"Allah'ım ben sana söz veriyorum. Halimden tövbe ettim Estağfurullah. Gözümden tövbe ettim Estağfurullah. Aklımdan tövbe ettim Estağfurullah. Kalbimden tövbe ettim Estağfurullah. Vücudumun her zerresinden tövbe ettim Estağfurullah. Ya Rabbi beni onu sevecek şekilde, hale beni ancak sen sokarsın; ben senden bunu talep ediyorum." İnsan önce bu şekilde niyet eder. Sonra insan helal yemeye, yakınlarıyla iyi geçinmeye, kalp kırmamaya ve zamanının değerli kısmını Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e geçirmeye niyet eder.

Ne zaman ki ilk kalpte uyanma, göğüste yanma hali meydana gelmeye başlayınca o kişinin önce yürümesi, sonra konuşması, sonra namazı değişir. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem onu kabul ederse sevmeye; önce yürüyüşü... kelamı ve namazı büyük bir değişime uğrar. Yürüyüşü vakarlı olur, kelamı tam olur -dünya kelamı az olur- ve o kişinin namazı dosdoğru olma yolundadır. Bir insanın Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiğinin en büyük delili namazdır. Çünkü Resulullah sallallahu aleyhi vesellem namazı aşk makamında seviyordu. Bir

insanın bir insana sevdiğinin en büyük delili; sevdiğinin hoşlandığı şeyden senin de hoşlanmandır. İnsan diyor ki "Ya Rabbel alemin ben Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seviyorum", bir delile ihtiyacı vardır. O delil de nedir? Sevdiğinin hoşlandığı şeyin benzerini, yakınına ya da aynısını yapmandır.

Biz Allah Resulünü seviyoruz. Ve kıyamet kopsa da bu sevgi devam edecek. Bütün zerremizi kesseler biz Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seviyoruz. İnşallah gayret edeceğiz. Çok gayret edeceğiz. Ne zaman ki Allah Resulünün o mübarek teveccühü üzerimizde olur, o nazarı üzerimizde olur; o zaman Allah Azze ve Celle Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in o nefesini bize ihsan eder, ikram eder. Ama şunu iyi bilin: Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in sevgisine kavuştuğu an, şeytan ve şeytanlaşmış her şey onun düşmanı olur. Bu şekilde olan insan muhakkak haline dikkat edecek, yaşantısına dikkat edecek, çok cesur olacak. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seviyorsa korkak olamaz. Bir insan korkak olup "ben Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seviyorum" diyor hatadır. O adam çok salavat getiriyordur başının üstüne, o adam çok namaz kılıyordur başının üstüne ama korkaksa Allah Resulünü sevmesinde bir yerde bir hata vardır ya da az seviyordur. Ama Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seven insan dünyanın bütün yükünü üzerine koysanız pamuk gibi gelir, ağır gelmez.

Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman kalbi pır pır eder ve Resulullah sallallahu aleyhi vesellem için muhakkak o günde bir amel, bir fiil işler; o gün Allah Resulünü sevindirmeyi çokça murat eder. Bir insan Allah Resulünü sevdiği zaman Allah-u Teala'yı incitmekten korkar. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman namazın bir an dahi kaçmasından öyle utanır ki sanki gök yarılmış, o göğün içine kaybolmuş gibi olur. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman güzel kokuyu sever. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman güzel kelam eder, güzel kelam dinler. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman küfür etmez. Resulullah sallallahu aleyhi vesellem küfrü vallahı sevmez. Küfrün olduğu yerde Resulullah sallallahu aleyhi vesellem kalkar gider. Çünkü küfrün olduğu yere şeytan gelir, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem şeytanın olduğu yerde olmaz.

Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i seven bir insan yalnız kaldığı zaman ilk ihtiyacı salavat olur. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman namazda ve yemekte acele etmez. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevdiği zaman artık hayatını ona adar, ruhunu ona adar, bedenini ona adar ve onsuz olmayı, dirilmemeyi yeğler. Bir insan der ki: "Ya Rabbel alemin eğer beni Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'den dünyada ve ahirette yoksun bırakacaksan Ya Rabbi ben utanıyorum, beni diriltme" der.

Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmek Allah-u Teala'nın bizim üzerimizdeki hakkıdır. Allah ve Resulünü sevmeden insan Allah-u Teala'ya ve Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e kavuşamaz. Çünkü sevmenin en büyük alameti kavuşmaktır. Bir insan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i çok sevdiğini iddia ederse veyahut çok severse muhakkak dünyada ve ahirette Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e kavuşur. Çünkü Resulullah sallallahu aleyhi vesellem vefalıdır. Vallahı vefalıdır. Bugün dahi bir insan dese "Ya Resulallah ben seni çok seviyorum", vallahı şunu iyi bilin ki Resulullah sallallahu aleyhi vesellem o daha kelamını bitirmeden o kişi der; "Ben de seni çok seviyorum." Çünkü Resulullah sallallahu aleyhi vesellem hayatta nasılsa vallahı şu an yine aynıdır.

Çünkü Allah-u Teala adildir ve merhametlidir. Kimse sanmasın Allah-u Teala adaletsizdir -haşa ve kella haşa-. O gün sahabeler Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in bedenini, ruhunu, aşkını

gördüler, onlar ona aşık oldular. E biz ondan uzak mıyız? Allah-u Teala bizi ondan uzak tutar mı? Allah adildir ve merhametlidir. O gün sahabeler Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'e bir nazar ediyorsa vallahi bugün bir insan sahabelere yakın bir şekilde Allah Resülüyle zaman geçirirse, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem sahabelere o gün baktığından daha çok bu zamanki insana bakar.

Allah Resülü sallallahu aleyhi vesellem o kadar güzeldir ki her dönemde Alisi vardır, her dönemde Ebubekiri vardır, her dönemde Ömeri vardır, her dönemde Osmanı vardır -radiyallahu ecmain-. O yüzden siz siz olun bu dönemde Hazreti Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in en yakını olmak için önce kendinizle yarışın. Ve Allah-u Teala inşallah bu yarışmanızı kabul etsin ve sizi her zamanın yaptığı gibi yapsın; Ebubekir Sıddık gibi yapsın, Hazreti Ömer gibi yapsın, Hazreti Osman gibi yapsın, gönüller sultanı Hazreti Ali gibi yapsın. Allah yapar, siz o niyette olun. O zaman her şey güzel olur.

İyi öğrenin; Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'i sevmek niyetle başlar. Sonra amele devam eder, sonra tekrar niyet eder. Ama şunu unutmayın: Eğer yalan konuşursanız, eğer günahda ısrar ederseniz, eğer bilerek ve isteyerek Allah ve Resulünden uzaklaşırsanız bilin ki alemde en çok üzülecek olan Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'dir. Bunu kafanızın içine sokun ve unutmayın.

Resulullah sallallahu aleyhi vesellem hala bizle beraberdir. Vallahi bizi bırakmadı. Onun kadar vefakarı yoktur alemde. Ne edin ne yapın, Resulullah sallallahu aleyhi vesellem'in gönlüne girmeye gayret edin. O halen nefesi üzerimizdedir, halen başımızdadır ve halen bizi bizden daha çok sevmektedir. Onun kadar güzeli, onun kadar vefalı, onun kadar merhametlisi, onun kadar şefkatlisi, onun kadar bizim için kendini feda eden yeryüzünde kimse yoktur; ne ananızdır, ne babanız, ne de en sevdiğiniz arkadaşınızdır.